

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

[Review of: S. Braam (2008) Ik blijf thuis! Het verhaal van mijn moeder]

van der Geest, S.

Publication date

2008

Document Version

Final published version

Published in

Medische Antropologie

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

van der Geest, S. (2008). [Review of: S. Braam (2008) Ik blijf thuis! Het verhaal van mijn moeder]. *Medische Antropologie*, 20(1), 172-172. http://www.medische-antropologie.nl/tma/20_1/boekbespreking.pdf

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Stella Braam, *Ik blijf thuis. Het verhaal van mijn moeder*. Amsterdam: Nijgh & Van Ditmar, 2008. 127 pp. €9,90. ISBN 978 90 388 9063 0.

De moeder van de schrijfster heeft na een ernstige beroerte permanente zorg nodig, maar verzet zich uit alle macht tegen opname in een verzorgings- of verpleeghuis: Over my dead body. De dochter respecteert de wens van haar moeder en begint haar zoektocht naar 24-uurs zorg. *Het verhaal van mijn moeder* is zowel het relaas van een ontroerend bondgenootschap tussen moeder en dochter als het verslag van een hopeloos gevecht met de zorgbureaucratie. Ondanks haar strijdvaardigheid en haar imponerende kennis van regels en uitspraken van gezagsdragers kan Stella Braam er niet meer dan twaalf uur zorg voor haar moeder uitslepen; of, zoals ze zelf zegt: twaalf uur per dag is haar moeder alleen. Aan het eind van haar verhaal trekt ze een conclusie: “Steeds vaker denk ik: hoeveel hebben wij, als beschaafde samenleving, ervoor over om onze kwetsbare ouderen een waardig einde te bezorgen?” (p. 120). Ik weet niet hoevelen het met haar eens zijn en dit verhaal zullen lezen als een terechte aanklacht van de inhumaniteit van onze maatschappij. Zelf had ik ook andere gevoelens: hoeveel kunnen wij, kinderen van hulpbehoevende ouders, van de maatschappij verwachten; hoeveel mogen wij in redelijkheid eisen? Het is een lastige vraag, maar het verontrust me dat die vraag niet één keer bij de schrijfster opkomt. Als lezer was ik begaan met het dilemma van moeder en dochter, maar ook met de hulpeloosheid van de medewerkers van zorginstellingen en bewakers van regels die slechts twaalf uur mogen aanbieden.

Sjaak van der Geest, medisch antropoloog
Universiteit van Amsterdam